

Καταστροφική η πολιτική δύο ταχυτήτων στην Υγεία

Σε μία εποχή όπου η αμεσότητα των αποφάσεων απαιτεί σχεδιασμό και ευφυή ταχύτητα, ο χώρος του φαρμάκου εξακολουθεί να παραμένει αιχμάλωτος μιας ανένδοτης πολιτικής η οποία έχει κυριολεκτικά παγώσει τις εξελίξεις. Η λήψη των τελευταίων μέτρων, ακόμη κι εκείνων που αντικειμενικά θα έλεγε κανείς ότι προάγουν την θετική αντιμετώπιση προβλημάτων, γίνονται με τέτοιο τρόπο που δυστυχώς δεν μπορούμε όλοι εμείς οι επαγγελματίες του κλάδου, αλλά περισσότερο οι ασθενείς, να αισθανθούμε σιγουριά και ασφάλεια για το άμεσο μέλλον.

Η Πολιτεία κινείται θα έλεγα σε δυο ταχύτητες. Την πρώτη που αφορά στην αγχωμένη και αμυντική τακτική να καταφέρει να σχηματοποιήσει τα οικονομικά νούμερα που ζητά η Τρόικα, δημιουργώντας όμως δυσκολία στην πρόσβαση των ασθενών στα φάρμακα, στα Νοσοκομεία και αλλού, αλλά κυρίως σε νέες θεραπείες μέσω της μείωσης του προϋπολογισμού για την υγεία. Και από την άλλη έχουμε τη δεύτερη που μετουσιώνεται σε μόνιμη αργοπορία σχετικά με τις διορθώσεις των λανθασμένων τιμολογήσεων, στην αποπληρωμή των λιμναζόντων χρεών προς τις εταιρείες και στην δυσκαμψία να θέσει υπό έλεγχο πολλά και διάφορα κέντρα κόστους στα νοσοκομεία. Άπειρες φορές έχουμε ακούσει ότι η Πολιτεία, θα προσπαθήσει να ελέγξει τα κακώς κείμενα στη δευτεροβάθμια περίθαλψη αλλά ουδέποτε ως σήμερα αποφάσισε να το κάνει.

Και για να γίνω πιο συγκεκριμένος και να μην θεωρηθώ ότι δεν αναγνωρίζω τις θετικές εξελίξεις, σημειώνω ότι όντως μετά από σχεδόν τέσσερα χρόνια, το 2014 εξελίχθηκε σε έτος όπου νέα καινοτόμα σκευάσματα εισήλθαν σταδιακά στην αγορά. Και παράλληλα πρόσφατα και μετά από συνεχείς παραινέσεις αποφασίστηκε και η σταδιακή στελέχωση με νέο προσωπικό στο ΕΟΦ ώστε να ανταπεξέλθει στο λειτουργήμα του. Όμως την ίδια στιγμή κι αυτή η διαδικασία της εισαγωγής των νέων σκευασμάτων έγινε χωρίς λόγο στρεβλά και πολλές φορές παραβιάστηκε ο νόμος ειδικά όσον αφορά στις νέες τιμές αλλά και στην κατάρτιση της θετικής λίστας.

Παράλληλα διαπιστώνουμε ότι δεν υπάρχει καμία μέριμνα να εξασφαλιστούν οι πόροι για την ασφαλιστική κάλυψη των ελλήνων πολιτών και κυρίως των ευαίσθητων ομάδων. Κι αυτές οι ομάδες δεν είναι μόνο οι ανασφάλιστοι που φαίνεται να ξεπερνούν πλέον τα 2 εκατομμύρια και οι οποίοι θα πρέπει να καλυφθούν από τον υπάρχοντα (?) προϋπολογισμό. Είναι και οι εκατοντάδες χιλιάδες των ασθενών με κάποια χρόνια πάθηση, η περίθαλψη των οποίων απορροφά περί το 70% του συνόλου της δημόσιας δαπάνης για τα φάρμακα.

Και επειδή ο αυτή την κατηγορία όσο και αν έχει προσπαθήσει το κράτος να αλλάξει δραστικά το μίγμα των θεραπειών υπέρ των φθηνότερων εκτός πατέντας και γενοσίων φαρμάκων αυτό δεν έχει γίνει εφικτό, διαπιστώνεται μια ανελαστικότητα η οποία και μεταφράζεται σε αύξηση της συμμετοχής των ασθενών που μόνο τα 2-3 τελευταία χρόνια έχει διπλασιαστεί στο περίπου 24% έναντι 12-13% που ήταν.

Και θέλω να επαναλάβω για μια ακόμη φορά τα αντικειμενικά στοιχεία για τον προϋπολογισμό του φαρμάκου ο οποίος από την ακραία εκτίναξη στα 5,5 δις. το 2009 βρίσκεται σήμερα κάτω από τα 2 δις. ευρώ και μάλιστα για να καλύψει μια πολυπληθή στερημάζα ασθενών.

Αιφνίδιες περικοπές

Μέσω αιφνίδιων περικοπών οι οποίες πραγματικά ξέφυγαν, η κατά κεφαλήν δημόσια φαρμακευτική δαπάνη στην Ελλάδα είναι από το 2011 και μετά κατά πολύ χαμηλότερη από τον μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με την απόκλιση να αυξάνεται κάθε χρόνο και πλέον να είναι στα 180 ευρώ έναντι 300 ευρώ που είναι για τον μέσο ευρωπαίο πολίτη!

Το δε αυξημένο ποσοστό συμμετοχής των ασθενών έρχεται να προστεθεί σε μια έτοιμη κι αλλιώς αυξημένη ιδιωτική δαπάνη η οποία κατατάσσει την Ελλάδα σε μια από τις υψηλότερες θέσεις.

Δεν αρνούμαι και αναγνωρίζω την

προσπάθεια που καταβάλλεται ώστε να υπάρχει έλεγχος στα κόστη και μάλιστα θέλω να τονίσω την αξία της ηλεκτρονικής συνταγογράφησης καθώς και τη θετική εξέλιξη σε κάποιες πρωτοβουλίες όπως την έναρξη εφαρμογής των θεραπευτικών πρωτοκόλλων ή τον προαναγγελλθέντα ηλεκτρονικό φάκελο του κάθε Έλληνα. Ωστόσο, η δημοσιονομική μονομέρεια η οποία έχει επιβληθεί από τους δανειστές μας, έχει περιορίσει σχεδόν αποκλειστικά την αιζέντα της πολιτικής φαρμάκου όσον αφορά στα ζητήματα μονομερώς του περιορισμού του κόστους και έχει αφήσει στο περιθώριο την ανάπτυξη των απόλυτα αναγκαίων παράλληλων δράσεων.

Εξορθολογισμός του κλάδου

Από την πλευρά μας, εμείς σταθερά προσπαθούμε να κάνουμε ότι είναι αναγκαίο για να ενισχύσουμε τον περαιτέρω εξορθολογισμό και προβλεψιμότητα στον κλάδο, αν και διαπιστώνουμε ότι και σε αυτή την προσπάθεια συνήθως μένουμε μόνοι μας. Έχουμε θέσει βασικές κατευθύνσεις μέσω του κώδικα δεοντολογίας ειδικά για τη συνεργασία μας με την ιατρική κοινότητα ώστε να συνδράμουμε ακόμη περισσότερο στον τομέα ελέγχου της ζήτησης. Μάλιστα η τελευταία εξέλιξη η οποία αναμένεται να λάβει και θεσμική καθιέρωση είναι προς την κατεύθυνση αυτή, ώστε να εξαφανιστεί κάθε υπόνοια ότι εξακολουθούν να υπάρχουν περιθώρια εκδήλωσης αθέμιτων πρακτικών.

Πλέον έχουμε πάρει τα αυστηρότερα μέτρα διασφάλισης ενός απολύτως ρυθμισμένου περιβάλλοντος. Η επεκτεινόμενη θεσμοθέτηση της ειδικής ηλεκτρονικής πλατφόρμας του ΣΦΕΕ, η οποία θα είναι ελεύθερα προσβάσιμη σε όλους, από το 2016 για όλα τα στοιχεία του 2015 και μετά θα καταρρίψει όλη αυτή την παραφιλολογία στίλωσης της ιατρικής κοινότητας.

Από κει και πέρα η Πολιτεία έχει χρέος με προσπάθεια να εξασφαλίσει τους αναγκαίους πόρους για να αποκαταστήσει τις αξιοπρεπείς συνθήκες για την περίθαλψη των πολιτών οι οποίοι ακόμη αντιμετωπίζονται ως ευρωπαίοι πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Ας κοιτάζουν επιτέλους και οι δανειστές μας πως συμπεριφέρονται στους πολίτες των χωρών τους και ας λάβουν αυτούς ως υπόδειγμα της προσαρμογής μας. Και ας μας επιτραπεί να λειτουργούμε στα πλαίσια της λογικής που διέπει διεθνώς την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας καθώς και η φαρμακοβιομηχανία έχει ανάγκη από ένα υγιές περιβάλλον για να επενδύσει και να προσφέρει και στην οικονομία και την ασφάλεια.

